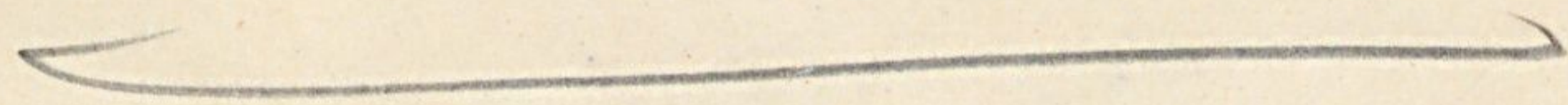

Index in Bms 1676.

877b.

Q. D. B. V.

1677
1

JURA
INTERDICTI
SALVIANI

PRÆSIDE

DN. JO. HENR. BERGERO,
J. U. D. & P. P. Curia Electoralis, Sca-
binatûs & Facultatis Juridicæ ut &
Judicii Ducalis, quod in Marchio-
nate infer. Lusatia est, Assessore,
Collegii sui p. t. Decano,

D. XXIII. April. MDC LXXVII.

solenniter exhibet

DAVID GOTTLOB SILLIG,
Misnensis.

Autor.

VVITTENBERGÆ, Typis C. FINCELII.

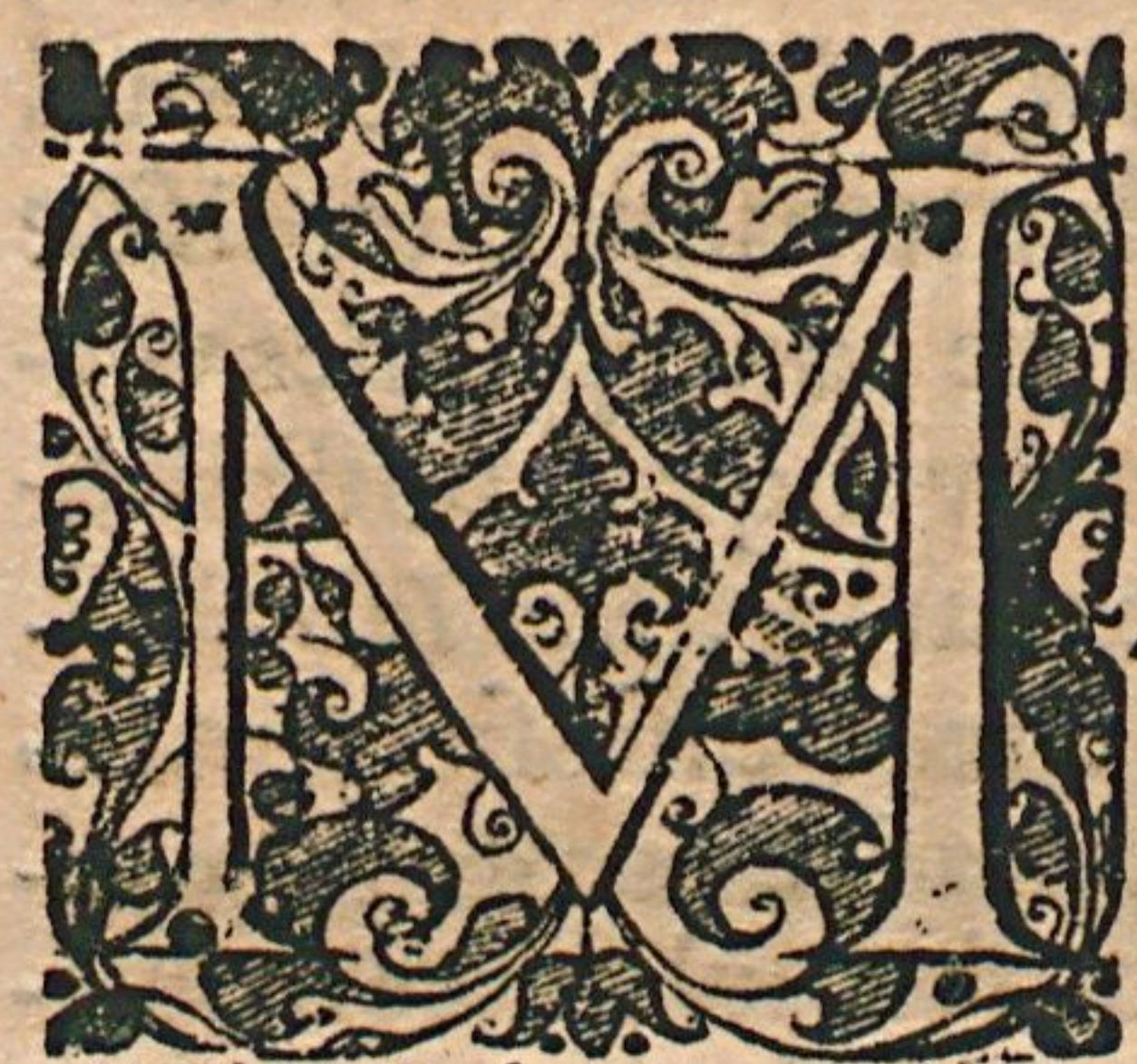
DAVID GOTTLOB SILLIG
MILANO
1838
VITTEMBURG
MILANO
DAVID GOTTLOB SILLIG
MILANO
1838
VITTEMBURG
MILANO
DAVID GOTTLOB SILLIG
MILANO
1838
VITTEMBURG
MILANO

AD

LECTOREM.

Editatus materiem publici discursus fortè incidi in Daselium, qui ad Zesium Pragmaticis quos vocant nostris ignorantiam Interdicti Salviani facetè exprobrat. Igitur ne ejusdem nota reus arguar, idem Et memorvit, ut arreptà occasione non quidem Statilium Pacificum, quem mole suâ exhorruui, excuterem, sed indolem Interdicti Salviani strictim recensere. Et hâc subitaneâ operâ, si non Eruditiorum plausum merebor, id saltem obtinuisse videbor, ut ubi accidat mihi aliquando causas oranti foro interdici, obtentu Interdicti Salviani memet salvare queam.

A 2

Inter-

I. N. J.

I.

Interdictum, quod inter duos dicatur, appellari quis credat? Et ita tamen Cæsar §. 1. *f. d. Interd.* Alciatus in *L. 178. d. V. S.* pro verbis: *Inter duos dicuntur reponit*: interim dicuntur. Quæ allusio rei non malè convenit *L. 3. C. d. Interdict.* Alioquin interdictum ab interdicendo arcesse oppidò intelligitur, quod non tantum est vetare, sed etiam imperare *L. 1. pr. ut in flum. publ. navig.* & apud Arnobium *lib. 2. adv. gentes.* Quid autem sunt interdicta? Cæsar: Interdicta sunt formulæ atque conceptiones verborum, quibus Prætor in causâ veræ vel quasi possessionis aliquid fieri jubebat aut prohibebat, *pr. f. d. Interdict.* Scilicet Prætor postulante eo, qui circa possessionem se ab alio lædi querebatur, adversarium ad se vocabat & causâ obiter cognitâ certam verborum formulam concipiebat, jubens aliquid aut vetans fieri, quod si adversarius Interdicto non paruisset, tum si res dubio carebat, decretum suum exequebatur, sin plus scrupuli apparebat, actionem atque iudicium ex causâ Interdicti dabat *L. 1. §. 2. si ventr. nomine mulier. L. 3. pr. Ne vis fiat.* Quid autem si reus dicat, se paruisse, actor neget? Tum verò partes sponsione inter se contendebant, & Prætor itidem dabat iudicem, qui de eâ cognosceret. Qui malè sponsionem fecisse condemnabatur, non tantum causâ cadebat, sed & infamis fiebat. *v. Cic. Orat. pro Cæcinnâ.*

II.

Hæc de Jure Veteri. Aliter Theophilus, qui Interdictum ait esse *ὁμιλίαν πρᾶκτωρος, πρὸ νομῆς ἢ ὡσάνει νομῆς ἔτέμνεσαν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ ρυθμίζεσαν τὴν δικαστῆν, ὡσπερ χρὴ κρῖνειν περὶ τῆς ὑπο*

πο

ΠΟΘΕΩΣ, *Enunciatum Prætoris de possessione verâ vel quâsi non decidens controversiam, sed iudicem quò pacto iudicandum sit, instruens.* Cui tamen descriptioni vix acquiescere possis, cum rectius ea de formulis actionum ordinariis quàm de Interdictis statuatur. Hodie amputatis ambagibus, ceu latè contra Mindanum *Bachovius ad Tr. V. 2. D. 25. th. 1. lit. B. & C.* Interdicta sunt actiones extraordinariæ, quibus in causâ veræ vel quâsi possessionis inter partes disceptatur. *S. f. d. Interd. rubr. ff. d. Interd. s. extraord. act. quæ pro illis competunt,* non uno tamen utrobique sensu & in dict. *quidem S. f. quo cunctæ actiones, postquàm non amplius dantur iudices pedanei, sed magistratus ipsi iudicant. L. 2. C. d. ped. jud. in d. rubr. autem, quia in iis non servatur ordo solennis iudiciorum, sed mox, celeriter ac omnibus frustrationibus amputatis proceditur L. f. C. d. Interd. L. f. C. quor. bon. l. 13. C. d. R. V.* Igitur si modum procedendi spectes, iudicia possessoria omnia momentaria i. e. summaria sunt *L. 8. C. unde vi. rubr. & L. un. C. si de mom. poss. neque Jure duntaxat Romano C. J. A. tit. testam. quem adm. aper. th. 12. sed & hodierno, Menoch. rem. poss. ad ipisc. 3. n. 173 seqq. & passim.* Alioqui ubi cognitionem causæ & probationem tueare, duùm generum sunt, alia *Regularia*, vulgò ordinaria, in quibus exacta & ordinaria, alia *Irregularia* & Summarissima, in quibus aliqualis & Informativa saltem requiritur. Differentia inde est, quòd illa viam Petitorio, hæc autem Possessorio ordinario præparent. Nec moveant, quotquot distinctionem datam improbent. Est processus iste non omninò Juri Romanorum veteri sub vindiciarum nomine incognitus *C. J. A. d. Interd. th. 35. nec, Jure Justiniano ignotus sit licet, Sarmient. 2. Sel. Interpr. 13. ilicò ejus rationi adversatur, ut rectè ex L. 7. S. f. d. lib. caus. Menochius arguit prælud. rem. rec. poss. n. 27.*

III.

Interdictum Salvianum dicitur ab autore, quo de satis non constat. Alii Salvium Julianum Jctum, cujus mentio fit in extremo *L. 2. de O. f.* quique jussu Adriani Imp. Edictum perpetuum composuit, putant, aliis Interdictis Prætoris hoc postremum adjecisse. Alii censent, Prætozem ante Julianum extitisse, qui primus hoc Interdictum reddiderit. *arg. l. 6. de legat. præst. inscript. L. 1. d. Salvo. Interd.* ubi Julianus in idem interpretatus est. In re, prorsus incertâ vix tutò quid definias; Etsi prior opinio communior est fatente ipsomet dissentiente Tessauro *Decis. 176.* nec ei argumentum vel ex *d. l. 6.* vel ex inscriptione *d. l. 1.* adeò obstat. Plane allusio est, cum nonnulli apud Schneidevvinum *ad §. 3. f. d. Interd. num. 5.* à salvando appellant, quasi salvum Jus Locatorum Creditorumve, servet.

IV.

Misfis ambagibus rem ipsam putemus: Interdicti Salviani tenor in ω . deest. Igitur in eo restituendo varii variè, v. Menoch. *rem. adipisc. poss. 3. num. 4. seq.* Placet Oldendorpii *d. act. cl. 2. act. 3. num. 1.* ad exemplum Interdicti de Migrando directâ compositio: *Si quidearum rerum, de quibus convenit, ut quæ in eum fundum, quo de agitur, introducta, importata essent, ea pignori pro pensione ejus fundi essent & ea pensio soluta eode nomine satisfactum non est, abductum esse dicetur, id restitui jubebo,* quam & Mindanus *d. Interd. tit. 18. num. 2.* laudat. Causam Interdicti primam & veram ex veteri ac tum usitato ordine Interdictorum arcescit Schilterus *Exercit. ω . 47. θ . 77.* Scilicet ut non necesse esset statim per viam actionis & ambages denuntiationis progredi, sed tentare prius viâ breviori per Interdictum Prætoris, ut possessionem impetret Locator. **Quæ
vis**

Interdicti & à Paulo prodita est *L. pen. in quib. caus. pign. tac. nomine præclusionis.* Ait ille, antequam mancipia illata præcludantur pensionis nomine, manumitti posse & derisum fuisse Nervam Jctum, qui per modum cautelæ suggererat consulenti conductori, per fenestram servos detentos liberari posse. Ego eam rationem veram quidem sed non primam putem; Nec enim minus scire cupias, cur Prætor compendiariâ hâc viâ succurrerit. Potiori jure primam subit evidens utilitas, quam in rebus novis constituendis Jctus requirit *L. 2. d. Const. princ.* Erat apud Romanos frequens usus locationis agrorum & ideò ut salva pensio esset, locator obligari sibi curabat res Coloni & eas potissimum, quæ in fundum invecitæ fuerant *L. 4. in quib. caus. pign. tac. L. 11. §. 2. qui pot. in pign. L. 5. C. Locat.* Et si verò Locatori jam prospectum erat actione tum Locati, tum Servianâ, tamen cum illa ob inopiam Conductoris res suas clanculum exportantis posset inanis fieri, hæc autem altioris indaginis esset & difficiliorem probationem pignoris, super quo nititur, exigeret, visum fuit Prætori, celeri remedio succurrere atque rebus istis per Interdictum manum quasi injicere. Crebritas, inquam, Locationis agrorum & odium erga frequentem malitiam colonorum, qui sub finem temporis, quò magis solutionem pensionis eludant, res suas paulatim exportare solent, denique favor Locatorum imò ipsius Reipublicæ, cujus utique interest, lites crebras celeriter expediri, effecerunt, ut Salvius Prætor hâc parte Servium humanitate superaret.

V.

Salvianum Interdictum exemplo aliorum bipertitum est, *Directum* aliud, quod ex ipsis Interdicti verbis venit, aliud *Utile*, quod per interpretationem utilitatis causa

sã ad affines casus producitur, quodque fusiùs in sequen-
tibus exigetur. Nil hic opus fuerit cum Cujacio *ad lib. 5. Sent. Paul. t. 6. §. f.* quem Biccus sequitur *in C. f. A. enucl. h. t.* Interdictum Salvianum distingvi in verum & quasi, & utrumque vicissim in Directum & Utile; Turbat hæc partitio non minùs quam illa Triboniani in *§. f. d. L. A. acti- onum directarum & utilium* toto Jure decantatam doctri- nam. Neque hic urgere possis exemplum affinis actionis Servianæ & quasi; Nam hæc, uti cuius hypothecario ac- commodatur, ita & hypothecaria dicitur *§. 8. f. d. act. imò disertè utilis. l. 1. pr. §. 2. d. pign. L. 1. C. de precar.* Igitur Sal- vianum Interdictum verum & utile, item quasi & dire- ctum vix se compatiuntur. Potiùs verum cum directo & quasi cum utili coincidunt. Sed nec *contrarium* dabitur, quia in hoc genere persequendi conductor nihil potest habere, quod queratur adversus locatorem, qui duntaxat securitatem exigit mercedis. Oldendorp. *cl. 2. act. 3. num. 6.* Ceterum quoad effectum inter directum & utile nil inter- est *arg. l. 47. §. 1. d. neg. gest. l. 17. d. leg.*

VI.

Arcessunt nonnulli actionem Salvianam ex facto personali & vicissim modò fraudulentæ alienationis mo- dò locationis vid. Manz. *ad §. 3. f. d. Interd. num. 15. 18. 19.* At præterquam quòd illi ab Interdictis, de quibus disertè Ulpianus *l. 1. §. 3. d. Interd.* ad actiones in factum pro illis competentes minùs solidè inferunt, omnes esse persona- les vid. Schilt. *Exerc. w. 47. th. 17.* etiam hic causam moven- tem sive occasionem cum verâ miscere videntur. Est alie- natio fraudulenta una ex causis, quæ Interdicto causam dedere, sed ideo non effectrix, locatio item aliusve titu- lus prærequiritur, at non sufficit, nec causa vera & proxi-
ma

ma est. Nunquid potius ex pignoris jure derivabimus? Nec pauci ita v. Dn. Schv vendendorff. *d. act. c. 2. m. 22. §. 5.* Contra Huberus; disputat *praedict. ad Instit. d. Interd. num. 5.* duabus potissimum rationibus; una est, Servianam oriri ex jure pignoris, at ex Juris ratione fieri non posse, ut petitorium de pignore & possessorium de eodem judicium veniant, ex uno principio atque fundamento proximo, cum toto genere discrepantia sint judicia; Sed haec vix ferit, cum Serviana non magis Petitoriae vicem tueri queat, quam Salviana ceu *infra th. 13.* videre est. Pergit Huberus, sententiam in judicio recte instituto debere esse conformem fundamento actionis primaeque petitioni; at eventum judicii Salviani non esse, ut jus pignoris actori adjudicetur, sed tantum rerum detentio. Atque nec ea sufficit; Imo vero utroque; & in Serviano & in Salviano remedio possessio est, quae petitur & obtinetur. Et quae finis Servianae esse queat adjudicatio juris pignoris, ex quo illa venit? Id, quod jam habes & ex quo agis, tibi adjudicari inepte petes. Nihil tamen magis sententiam, quae vult, Salvianae actionis fontem jus pignoris esse, Hubero improbatam recipiendam putem. Peremptoria ratio adversus eam est, quod hic non necesse sit probari jus pignoris, ut *infra th. 17.* Igitur id nec fundamentum erit. In sensu negante a necessitate probationis ad actionum fundamenta tutum colligitur. Quid ergo dicemus? Intrepidè dicam, fundamentum actionis Salvianae esse pignorationem, ob quam aequum sit possessionem h. e. rerum detentionem sibi duntaxat praestari, eamque vel ad varias causarum figuras *l. 1. pr. d. O. & A.* vel potius inter quasi contractus referam, ita quidem, ut Praetor ex facto pignorationis consensum praesumptum elicere eoque quasi contractum inferre intelligatur.

Consequense est, ut cui actio Salviana competat videamus, Et *directa* quidem datur locatori prædii rustici *a. §. 3. f. d. Interd. t. t. ff. C. h. excepto casu l. i. pr. h.* ubi idem locator utili experitur. Si colonus res in fundum duorum pignoris nomine inferat, an uterq; habebit Interdictum? Et habere etiam contra extraneum Julianus respondet in *d. L. 1. §. 1. h.* ex quo utriq; in solidum obligatæ res sunt. Neq; Eckoldo *h. §. 10. largior, VVisfenbachium*, dum hæctenus actionem hypothecariam dari allegatâ *l. 10. d. pign. contendit. P. 2. D. 24. th. f.* ilicò dissentire censendum. Sed quid si inter Dominos ipsos Interdictum reddatur? Tam verò possidentis conditio potior erit *d. l. 1. §. 1. arg. d. l. 10. d. pign.* Pone actum esse, ut pro partibus res obligaretur; Tum verò actione Servianâ inter ipsos redditâ, dimidia pars possessionis avocabitur *d. L. 10.* non item (ut hanc persecuturus speciem Ulpianus scripsit *l. 2. h.*) Interdicto Salviano, quoniam in Interdicto Salviano de solidâ possessione, quæ per partes scindi nequit, agitur, non quæsito partium jure, cujus cum par sit causa, vincere possessor debet, in Servianâ de jure quæritur, jus autem pignoris singulis pro parte competit, hoc igitur jure probato possessionis pars dimidia avocabitur. Sic fit, ut qui vincit in Salviano non vincat in Servianâ. Ita Cujacius *5. O. 24.* quem Mindanus *d. c. n. 66.* notat sed absq; ratione. Cujacio assentit Merillius *2. O. 29.* Utilis competit locatori prædii urbani; Dissentiunt hæc Mindanus *d. Interd. c. ult. n. 21.* & Meierus in *C. f. A. h. t. th. 3.* existimantes, directam eidem accommodandam esse. Atqui autem Mindanus compositionem Interdicti Salviani ex Oldendordio laudaverat supra *th. 4.* quàm quidē licet Oldendordorpius de utrâq; hypothecâ explicet *n. 1.* tamen directè ab eodem

dem tantum de expressa accipi ex n. 2. apparet, ubi in Bartoli sententiam concessit. Et perperam uterq; dissentientium ex eo, quod res in praedium urbanum invecat ipsa Legis dispositione obligantur, subinfert, earum nomine directam dari. Imò *t. t. ff. C. de Salv. Interd. §. item 3. f. d. Interd.* loquuntur de rebus Coloni. Facit & argumentum ab actione affini Serviana, quae de iisdem rebus concepta est. An autem utilem etiam cuivis Creditori hypothecario contra debitorem dabimus? Obnititur hic Menochius *rem. adipisc. poss. 3. n. 20. seqq.* & si Treutlerum *Vol. 2. D. 25. th. 2. lit. e. f.* consulas pulchrè, quod tamen Treutleri iudicium apud me tanti non valuit, ut in Menochii & sequacium partes traherem, ut fusiùs *infr. th. 9.* Cæterum remedium utrumq; etiam heredi competere suppositis regulis artis nostrae nemo ambiget.

IIX.

Ratio Relatorum urget, ut directum Salvianum collocemus adversus colonum *a. §. 3. f. d. Interd. t. t. ff. C. d. Salv. Interd.* etiam partiarium *a. l. 25. §. 6. Locat.* Videlicet ratio Societatis non mutat coloni substantiam & quod in pignoris attinet, nil partiarium ab alio quovis colono differt; Nec minus contra colonum, qui loco mercedis non pecuniam numeratam sed aliam rem fungibilem promittit, supposita etiam sententia communi, quae ad locationem praecise pecuniam numeratam requirit, cum nec sola rei qualitas totam contractus naturam transmutet nec efficiat, quò minus haec similitudo maneat, ut loco mercedis res sit, in cuius utpote surrogati securitatem invecata pignori obligatur V. Bachov. *ad Tr. V. 2. D. 25. th. 2. lit. E. F.* Utilis datur contra inquilinum *a. l. 2. C. h. t.* etiam qui tacite reconduxit V. Menoch. *rem. adipisc. poss. 3. n. 157.* aut gratis conduxit *a. l. 2. in quib. caus. pign. tac. L. f. C. h. t. Negus. d. pign. 4 m. 2.*

n. 137. An & contra minorem, qui absq; consensu Curatoris intulit? Ait Treutlerus *d. th. 2. lit. g.* ut ex à se allegatâ *L. 101. d. V. O.* colligere est. Quæstionis cardo vertitur in qualitate hypothecæ istius, mere legalis sit an potius conventionalis. Pro conventionali est tum quòd nascitur ex factò illationis, quemadmodum etiam advertit vetus Interpres Gvilielmus relatus sed malè improbatus à Castrensi in *L. 4. de pact.*, tum quòd in locum expressæ successit *a. l. 61. §. 8. d. Furt. Fac. L. 3. f. C. in quib. caus. pign. tac. l. 4. pr. l. 6. ff. eod. l. 4. pr. d. pact.* Igitur magis est, ut quæstio proposita negetur, latè Menoch. *d. remed. n. 66. seqq.* Huic alia succedit, an & contra inquilinum inquilini competat. Utiq; (secus quidem in eo, qui gratis conduxit *a. l. 5. pr. d. t. in quib. caus.*) Atqui autem non contra colonum coloni datur; Nimirum alia ratio rerum in urbana prædia inventarum est, quæ tacitè, alia rusticarum, quæ non nisi expressè, secus ac novissimè VViedenbruckius *d. Interd. c. 7. n. 74.* pignori subjiciuntur, *l. 4. pr. d. t.* fasè Menoch. *d. remed. 3. n. 96. seqq.* Sed & datur contra emphyteutam. Menoch. *n. 107.* Quid autem? nunquid & adversus tertium possessorem cautam à conductore habentem porrigitur? Aff. per *text. disert. in l. 1. pr. §. 1. h.* illius tamen tantum rei nomine, quæ in prædium conductum inventa illata pignoriq; obligata fuit. Ratio est, tum quòd alienatis rebus non est cautum actori de pensione prædii locati, tum quòd non fit injuria possessori, etsi titulum habeat, quia primùm videre debebat, à quo & quid emerret. Adde, tales res salvâ fide vix emi posse; Quis enim non intelligat, colonum fraudandi animo ea vendere, quæ cõmuniter homines solèt sibi retinere ad quotidianum usum? Igitur meritò ei non quidem aufertur res ipsa, sed tantum possessio propter securitatem locatori conceditur, ut

ut latè contra Hotomannum Menochius disputat n. 57. seqq.
Imo videri queat, ex causâ locationis rustici prædii (qvippe
cujus gratiâ præcipuè hoc Interdictum proditum est) etiam
contra eundem possessorem, qvi causam à colono habet,
interdicto directo locum esse *a. d. l. i. pr.* Bachov. *d. l.*
Inqvis: At qvi actio Salviana est personalis, qvomo-
do ergo dabitur contra possessorem? Nil hærendum. Est
ea quidem personalis, est & in rem Scripta, cujusmodi
qualitas uti subjectum patiens attinet, ita fundamento
personali nil derogat, exemplo actionis ad exhibendum
& similium. Cujac. s. O. 24. Oldendorp. n. 3.

IX.

Acriter disputatur, numquid utile etiam contra de-
bitorem ex aliâ quam conductionis causâ comparatum
fit? Cardo litis vertitur in intellectu *l. i. C. h. ubi Imp. Gor-*
dianus A. Aristoni: Si te non remittente pignus debitor tuus
ea, quæ tibi obnoxia sunt, venundedit, integrum tibi jus est ea
persequi non Interdicto Salviano (id enim tantummodo adver-
sus conductorem debitoremve competit) sed Servianâ actione
vel quæ ad exemplum ejus instituitur, utilis adversus emptorem
exercenda est. Menochius num. 20. seqq. Donellus in *L. i. C.*
h. t. & Brunnemannus in *d. l. i. num. 3.* hîc particulam *VE*
explicativè accipiunt, ut intelligatur Conductor etiam-
num debitor, cum nisi debitor esset, Interdicto Salviano
locus futurus non fit. Atqvin autem ipsâ satis conducto-
ris appellatione debitor intelligitur. Igitur nî malis Im-
peratorem *ταυτολογίας* arguere, oportet adversativæ
vim suam nativam relinqui. Adde, quod vel introitus *d. l.*
in verbis: *debitor tuus* urgeat, conductorem debitoremve
distinctè accipi. Aliter Merenda s. *Controv. 38.* qvi debito-
rem accipit ex causâ, de quâ ibi tractatur, i. e. Contractu
B 3 loca-

locationis eumque à Conductore ideò distingvi putat, quod non ipse sed alius, pro quo intercesserat, conduxit, uno verbo fideiussorem. Verùm ecquis id credat Merendæ? Prorsus probabile non est, Gordianum sub generali vocabulo debitoris fideiussorem & ex causâ quidem locationis connotare. Mens Cæsaris est, ad removendum Interdictum Salvianum in propositâ *d. l. 1.* Specie rationis viceregulam tradere, quòd *Interdictum tantummodo adversus conductorem debitoremve competat*, quam nemo jure præsertim ad terminos fideiussionis coarctet. Quid? quod vel ex *pr. d. l. 1.* ubi casus excluditur rei in tertium alienatæ, colligitur, agi de debitore in genere. Proinde sensus genuinus ac simplex *Legis* est: Interdictum Salvianum datur contra conductorem, debitorem item ex aliâ quàm conductionis causâ, non autem adversus tertium possessorem. Urget Merenda, quod Gordianus dicat, posse actorem uti Servianâ contra possessorem bonorum debitoris, de quo ibi fit mentio, E. non concipi queat omnis debitor, sed duntaxat ex causa conductionis. At primum non adeò expeditum est, Cæsari propositam fuisse locationis speciem, cum ipse Servianæ uno contextu subjiciat utilem, quæ alia quævis pignora persequitur. Dein pone, speciem de conductione comparatam fuisse; Non tamen oppidò sequetur, in parenthesi verbo generali debitoris debitorem ex causâ conductionis intelligi, quem modò proprio Conductoris vocabulo designârat Cæsar. Instat idem Merenda: Si debitoris appellatione omnes, qui bona sua obligaverunt, continerentur, cur ei, quo de ibi agitur, Salvianum negaretur? Videlicet ideò, quia quæstio ibi habet de tertio possessore in verbis: *Venundedit adversus emptorem.* Unde non erat, quòd Imperator non rogatus de debitore, responderet.

X. Imò

X.

Imò ulterius progreditur præeunte Cujacio Fachinæus 8. *Controv. 92.* dum Interdictum Salvianum utile exemplo quasi Servianæ etiam adversus possessorem pignoris, qui causam à debitore non habet vel habet sed extra causam locationis dirigit. Mihi in materiâ, quæ fatentibus omnibus non parùm à Juris ratione abscedit, eò eundem non videtur. Et est apertè debitoris alia, alia possessoris ratio, hic, maximè si à debitore causam non habeat aut aliàs bonâ fide teneat, benè de jure pignoris excipit, at turpiter debitor, rem quam obligavit, non fuisse ipsius. Quid quod nec ejus interest, Interdicto Salviano an Servianâ actione conveniatur; Nam & in hac Creditor vincit hætenus probatâ simplici rei obligatione *a. l. 41. inf. d. pign. act.* Adde, alio qui Servianam planè inutilem futuram, quòd autorem Salviani Interdicti sensisse credendum non est. Tametsi autem eam sententiam juris analogia tueatur, tamen contrariam ceu communio-rem fori usus invexit, testantibus Fachinæo *d. l.* Bachovio item alias dissentiente *ad §. 3. f. d. Interd. conf. inf. th 17.* Tandem monendum, utrumq; tam utile quam directum etiam adversus heredes porrigi *l. 2. C. h. non tamen tam quâ heredes quam ut possident. Oldend. n. 7.*

XI.

Interdictum Salvianum *directum* datur pro rebus in prædium rusticum animo perpetuò ibi habendi illatis ac expressè domino prædij pignori obligatis *§. 3. f. d. Interd. Utile* de rebus tum in prædium urbanum, etiam porticum *a. l. 4. §. 1. in quib. caus. pign. tac. jun. l. 41. §. 8. d. legat. I.* investis tum aliis sive expressè sive tacitè obligatis. Quid autem, si locator sibi specialiter prospexerit de obligatione certarum

rum

rum rerum, anne & aliarum postea illatarum nomine interdictum dabitur? Negant Petrus, Cynus & Salicetus in *L. s. C. Locat. moti ratione L. f. C. d. pact. convent. quod provisio hominis tollat provisionem Legis. Sed regulam non extendi oportet ultra terminos rerum, circa quas utraq; provisio concurrit, ut rectè Menochius n. 154. seq. Pone, merces ab inquilino mercatore inferri, nunquid & distractarū nomine Interdicto loci est? Minime verò; Videlicet in mercibus (secus in aliis venalibus *a. l. 35. §. 3. d. hered. Instit. V. Connan. 4. Comm. 16. n. 8.*) ita jus est, ut non singulæ in specie sed quasi in genere, dum aliæ in aliarum locum surrogantur, obligentur. Quapropter pro iis tantum persequendis interdictū datur, quæ tempore istius instituendi penes debitorem extant & sic quasi pignoris nomine præcludi cæperūt *a. l. pen. in quib. caus. pign. tac. L. 34. pr. d. pign.* Alioquin quaslibet exportatas interdicto hoc persequi licere verius est juxta Menochium n. 103. ut ut dissentiat Mindanus n. 54. Est hypothecæ expressæ & tacitæ eadem virtus & tacita licet semper simul generalis sit, tamen à genere ad speciem inferri nil vetat. Unde vix universim probem differentiam Salviani Interdicti & Servianæ, quam Hotomannus *ad §. 3. f. d. Interdict.* affert, quòd illud ad rerum universalium possessionem pertineat, hæc etiam ad singularum. Imò verò etiam in Interdicto Salviano arbitrium actori hæctenus haud demtum putem. Sed pecunia recondita, ut loco peculii & cujusdem suppellectilis sit, huc pertinet, non quæ quotidie expenditur; Nam hæc loco non circumscribitur *a. l. 92. §. 1. d. Leg. 3. jun. l. 32. d. pign. Menoch. n. 134. seqq.**

XII.

Palam est, Interdicto utili locum esse etiam pro parvulo nato ex ancillâ in prædium invectâ & deinde tertio

ven.

venditâ. *l. 1. pr. h.* Ratio est, quòd partus ventrem sequitur etiam in puncto obligationum *l. 18. §. 2. d. pign. act.* Intellige, ubi ancilla concepit apud debitorem, secus si apud emtore. *n. l. 29. §. 1. de pign.* Menoch. *n. 53. seq.* Neq; minus dari assererem pro possessione fructuum, qui ex locato prædio percipiuntur *a. l. 7. pr. in quib. caus. pign. tac.* etiam industrialium Menoch. *n. 117.* Diss. Jason *in l. 4. de pact. n. 17.* & ignorante licet locatore illatorum Menoch. *n. 114.* Diss. Negus. *P. 4. m. 2. n. 147.* modò adhuc extent; secus enim si consumti vel venditi sint *a. l. 3. C. in quib. caus. pign. tac.* Menoch. *n. 120.* Igitur alia ratio est venalium, de quibus incidenter *supra th. 11.* alia fructuum; Nam illa planè non, hi autem tacito nexui subjacent. Planè pro possessione instrumentorum, quæ debitorum nomina continentur, non datur. Ratio est, quia per illationem instrumentum non censetur pignori obligatum; Enimvero est instrumentum ratione materiæ in eo loco, non autem nomen debitoris, cujus probatio saltem instrumento continetur. *a. l. 50. §. 1. d. judic. l. 86. pr. d. Leg. 2. l. 41. §. 6. l. 78. §. 1. L. 92. pr. §. 1. d. Leg. 3.* Menoch. *n. 142. seqq.* Diss. cum Angelo & Jafone Mindanus *n. 43. seqq.* Superest hic quæstio, an & pro re alienâ competat. Negat cum Menochio *n. 108.* Treutlerus *lit. b.* Ego putem, interdicto locum esse contra debitorem; Neq; enim hic validè excipiet de vitio nexûs & propriâ quodammodo turpitudine, ut jam *supra th. 10.* Sed non contra tertium, multò minùs dominum, quas quæstiones uterq; dissentientium confundit, vel hoc argumento, quòd de scientia & dissimulatione malitiosâ domini disputent.

XIII.

Finis Interdicti Salviani est possessio rerum tum in
C specie

specie cum onere pignoris illatarum, tum in genere pignori obligatarum, quæq; vel penes conductorem multis argumentis suspectum non tutæ vel ab eo aut quovis alio debitore jam translatae sunt, quò locatori nomine mercedis sed & deteriorationis *a. l. 2. in quib. caus. pign. tac.* (quæ Connanus 4. *Comm. 16. n. 7.* ad prædia urbana coarctat, nec in rusticis aliter quàm si nominatim cautum sit, admittit, at invitâ sententiâ receptiori, à quâ in judiciis recedere difficile nec satis tutum censet Menochius *n. 102.*) & in genere Creditori cautum sit, donec id quod debetur, integrè exsolutum sit; In quo differentiam Interdicti Salviani à Servianâ cum *Dd. comm.* collocant Menochius *n. 9.* Mindanus *n. 6.* Manzius. *n. 20.* Salvianum inter judicia possessoria, Servianam ad petitoria referentes. At qui autem & Serviana solam pignoris possessionem persequitur. Nec Mindanum juvat vel *L. 17. d. pign.* vel distinctio *n. 9.* ab ipso allata, quòd Serviana suâ naturâ sit petitoria, ex accidenti autem possessoria. *D. l. 17.* definit originem non finem; Et Servianam in se de proprietate comparatam implicat. Sed nec argumentum, quod Menochius à Rei Vindicatione petit *n. 9.* urget, cum hæc rem ipsam & ferè cum animo eam perpetuò retinendi feriat. Igitur utramq; rectiùs possessoriam dixeris ratione finis. Quid? quòd disertè Serviana *etsi in rem actio est, nudam tam en possessionem avocare dicitur l. 66. pr. d. Evid. l. 10. d. pign.* & ideo Balduino *1. d. pign. 14.* possessoria audit.

XIV.

Planè in eo discrimen lubens admiserim, quòd Serviana sit ordinaria, Salviana autem summaria; Idq; eleganter evincitur ex *L. 2. h. ubi Ulpianus in Salviano,* inquit, *interdicto si in fundum communem pignora sint ab aliquo*
inve-

*invectā possessor vincet & erit eis descendendum ad Servianum
judicium.* Quasi diceret: Si inter duos de pignore & com-
muni fundo orta sit controversia, is Salviano interdicto
obtinebit, qui de possessione in continenti doceat, ita ta-
men ut postmodum Serviana vel hypothecaria iudicio
ordinario plenius ventiletur, *conf. supr. th. 2.* Inde eo etiam
nomine expeditius est, experiri Salviano, quam Servianā
ex consilio prudentissimo Jcti in *L. 24. d. R. V.* Ex quo &
altera differentia fuit, quod in Interdicto Salviano non
ut in Servianā appellationi locus sit *jun. L. Un. C. si de mom.
poss. Dd. apud Menochium n. 186.* qui ipse tamen limitat
n. 189. seq. modò appareat de locatione ab auctore vel Ante-
cessore factā; Alioqvi ubi hæc valdè implicita sit, non
minùs quam si ei causa proprietatis cohæreat, appellatio-
nem admittit. *conf. Sarmient. de Reditib. Eccles. P. 3.
c. 2. n. 27.*

XV.

Termini habiles, ut interdictum Salvianum exerce-
ri queat, satis intelliguntur; Videlicet non modò cum
Conductor debitorve res obligatas jam ad alios transtulit
sed & ubi contra morem aliorum conductorum incipit
clanculum asportare vel saltem periculum est, ne fortè in
præjudicium creditorum alienet aut dissipet. Olden-
dorp. *cl. 2. act. 4. n. 8. 9.* Mindan. *n. 48.* Sed & cognatum In-
terdicti Salviani suis etiam nominibus ab eo distinctum
Serviana, inquam, satis capitur, ut differentias sigillatim
pertexere nil attineat. Deniq; contraria supplere nec
difficile est; Tametsi si Oldendorpium hîc consulas, mit-
taris ad *cl. 3. act. 11.* ubi tamen de iis parcius. Cessat, in-
quam, Interdictum e.g. Sicubi Reus mercedem solvere
paratus sit. *a. l. 6. S. 1. quib. mod. pign. vel tertius quispiam*

C 2

pro

pro eo idoneè offerat *a. l. 12. §. 1. cod. Menoch. n. 181. seqq.*
 Quid autem? anne supererit ratione debiti chirographarii?
 Minimè verò. Necessè est, Interdictum æq; ac Servianam
 solutâ pensione unâ cum pignore dirimi *Mindan. n. 68.*
 Adde, si præscriptum sit longo tempore *a. l. 35. pr. d. O. & A.*
 Huc quæstionem differre libuit, nunquid tertius posses-
 sor, qui causam à debitore habet, conventus exceptione
 ordinis se tueri queat? Affirmant Fachineus 3. *Controv.*
93. Tressaurus Decis. 175. n. 5. Tuldenus ad Cod. h. n. 3. Vin-
nius ad §. 3. f. d. Interd. n. 5. ob N. 4. c. 2. Ego præeuntibus
Dd. apud Menochium n. 179. non putem, quia exceptio i-
sta cœu altioris indaginis in possessoriis pariter atq; Sum-
mariis, cuius commatis etiam Nostrum est, meritò exu-
lat & ad petitorium pertinet a l. f. C. d. acq. poss. tantoqve
magis, quòd Jure Veteri Romanorum incognita autorem
Justinianum habeat. Tametsi saltem compellatione
debitoris hîc opus esse, ut cessatio ac mora ejus allegari
queat, Theophilus arguit ibi: εαν ὁ ἀγνωμονήση
i. e. Si cessaverit κατὰ παντὸς κατέχοντας i. e. contra
omnem possessorem intentabitur Interdictum. Nec
crediderim praxi, quam Andlerus 2. Jurispr. 3. n. 21. pro af-
firmante collocat, veritati theoricæ præjudicium fieri,
neccam ubiq; praxin esse.

XVI.

Praxin Interdicti Salviani aperit Schilterus *Exerc. π.*
47. th. 78. dum ait: receptam foro nostro utramq; ratio-
nem esse & per viam actionis procedendi & per viam
mandati, quod veterum interdictorum vim contineat &
cò dirigatur, ut res in prædio per judicem describantur &
præcludantur ad adimendam conductori alienandi facul-
tatem.

tatem. Et hæcenus benè. At quod idem addit, cum per modum actionis proceditur, remedium actionis hypothecariæ frequentari, quod ex utraq; Servianâ & Salvianâ si- ve conflatum siue cumulatam videatur, neq; appellatio- nem hic denegatum iri, id ferè inter errores Pragmatico- rum, quos in hac materiâ exaggerat Dasselius ad Zoef. §. 3. d. Interd. n. 9 refero. Certè interdictum Salvianum per modum actionis distinctum & in suâ nativâ indole in foro intentari nil vetat; Imò ob insignes, quæ gaudet, præro- gativas maximè ac magis quàm hypothecariam in pala- tiis frequentari uno ore testantur Cæpolla *caut. 81.* Zasius *in §. 8. f. d. act. n. 18.* Cravetta *conf. 845. n. 8. sequ.* Negusantius *p. 8. m. 3. n. 26.* Rolandus à Valle *1. Conf. 14. n. 2.* Menochius *n. 7.* & alii plures. Etsi non diffiteor, actionem Salvianam cum hypothecariâ alternatim jungi posse *a. l. 1. §. 4. quod legat:* quod & post Castrensem Negusantius anno- tavit *p. ult. m. ult. n. 26.*

XVII.

Libellum actionis Salvianæ utroq; idiomate sugge- runt Menochius *n. 158.* & Dn. Svendendorfferus *d. act. c. 2. m. 22.* Et uti in aliis actionibus ita & hic præprimis tum fundamentum tum petitionem ritè formari oportet. Cau- sa, inquam, juxta dicta *l. b. 6.* duplex est, vera pignoriatio, & sine quâ non potissimum obligatio siue creditum. Igi- tur duo etiam actor interloquente iudice probabit (1) pi- gnorationem, excipe tacitam, hanc sufficit narrari. Ita intelligo Dd. apud Menochium *n. 162.* & intelligendos ex- emplum domûs conductæ citatum innuit. (2). Obliga- tionem siue creditum, late Menoch. *n. 163. seqq.* Et utrumq; plenè quidem; Neq; enim ideò Interdictum desinit esse

Summarium juxta Menoch. n. 173. seq. conf. tn. th. 2. Cætera
curiosè hîc non disputantur, aliter ac in Servianâ & quasi,
quæ ubi instituatür adversus tertium possessorem, ex-
actam requirit probationem, res, quarum possessio pe-
titur, fuisse in bonis debitoris, vel in casu generalis hy-
pothecæ postea ad eum pervenisse *l. 15. §. 1. d. pign. l. 23.
d. prob.* In bonis tamen, inquam, tantum non præcisè
in dominio, ut Accursius in §. 8. *f. d. Act.* quæ glossa à
Dd. communiter reprobatur & Diabolica appellatur.
Non oportet plus gravari Creditorem quàm debitorem,
cujus jure ille venit. Atqui debitor in Publicianâ proba-
tâ possessionis qualitate vincit; Igitur & Creditor in
Servianâ *l. 18. d. pign. Gail. 2. O. 26.* Inquis: actionem
hypothecariam nec plus probationis quàm Salvianam
exigere tum contra debitorem *a. l. 41. d. pign. act.* tum
adversus tertium possessorem, qui causam à debitore ha-
bet ex sententiâ Alexandri 2. *Conf. 138.* quòd non magis il-
le dominum debitorem, à quo rem accepit, negare possit
quàm debitor se ipsum, cæteroquin Salvianum juxta *th.
10.* non porrigi contra possessorem quemvis &
adversus possessorem causam à debitore habentem se-
cundum doctrinam Wesenbecii *h. n. 2.* Schneidevini ad
§. 3. *f. d. Interd. n. 7.* & aliorum, iisdem probationibus,
quæ in Servianâ obtinent, constringi, sicq; in puncto
probationis nullam Salvianæ à Servianâ differentiam re-
linqui. Idq; est, quod etiam Andlerus animadvertit 2. *Ju-
rispr. 3. n. 18.* & Sarmientum movit, ut Interdicti Salviani
commoditates valdè extenuaret *d. re dit. Eccles. P. 3. c. 2.
n. 22. seq.* Verùm atqui sententia Alexandri expedita non
est & potius hypothecaria contra possessorem absq; dis-
crimi-

crimine five causam à debitore habeat five non, iisdem probationis finibus continetur v. Struv. *Ex 26. th. 37.* deinde Dd. quoque in Salviano adversus possessorem causam à debitore habentem probationem actionis Servianæ requirunt, absq; lege loquuntur. Potius *ex l. 1. pr. §. 1. h.* colligi queat, Interdictum Salvianum etiam contra possessorem, qui à colono causam habet, directum fuisse, ut *suprà th. 8.* Adde, quòd Praxis fori tenorem interdicti contra quemvis alium possessorem extendit, ut *th. 10.* notatum, & de extenso casu fortè tantum intelligi volunt contra allegati, Quare optimo etiam jure Sarmiento contradixit Menochius *n. 7.*

XIIX.

Circa petitionem nil interesse arbitratur Oldendorpius *n. 7.* utrum ea ad rem an ad possessionem dirigatur, quia si rem dari petatur id intelligi oporteat secundum subjectam de possessione materiam. Etsi altera de possessione rei concepta locutio propior existat, quòd aliud sit pretium rei aliud possessionis *L. 3. §. f. Uti possid.* Sed nunquid petitio alternatim vel ad pignoris possessionem vel ad solutionem pensionis cum omni causâ concipi potest? Sunt, qui adversus Gailium *I. O. 62.* & Carpozovium *1. 2. 9.* actionem affinem hypothecariam ita ineptè concipi existimant, maxime quòd obligatio, quam solutio supponit, propriè inter Creditorem & possessorem non existat Bach. *ad Tr. V. 1. D. 4. th. 11 lit. b.* Verùm cum Salviana ab hypothecariâ cum ratione modi procedendi, tum & fundamenti discrepet, ut *suprà th. 6. 14.* ab hac ad illam hæctenus tutò non infertur.

Etsi

120
J

Et si & fortè tentari queat, nec in actione hypothecaria al-
ternativam conceptionem ineptam esse, quia ut ut hy-
pothecaria principaliter tendat ad obligatæ possessionem,
tamen officio judicis ut alibi, ita hîc quoque tacite
contineri videtur, ut reum solutione liberum esse præci-
piat. Niligitur vetat, eam in libello exprimi præsertim
cùm non duntaxat in præstatione sit sed & favorem Rei
concernat; Fac. l. 16. §. 3. d. pign. Tandem sen-
tentiam Interdicti Salviani apud eundem
Menochium d. n. 185.
invenies.

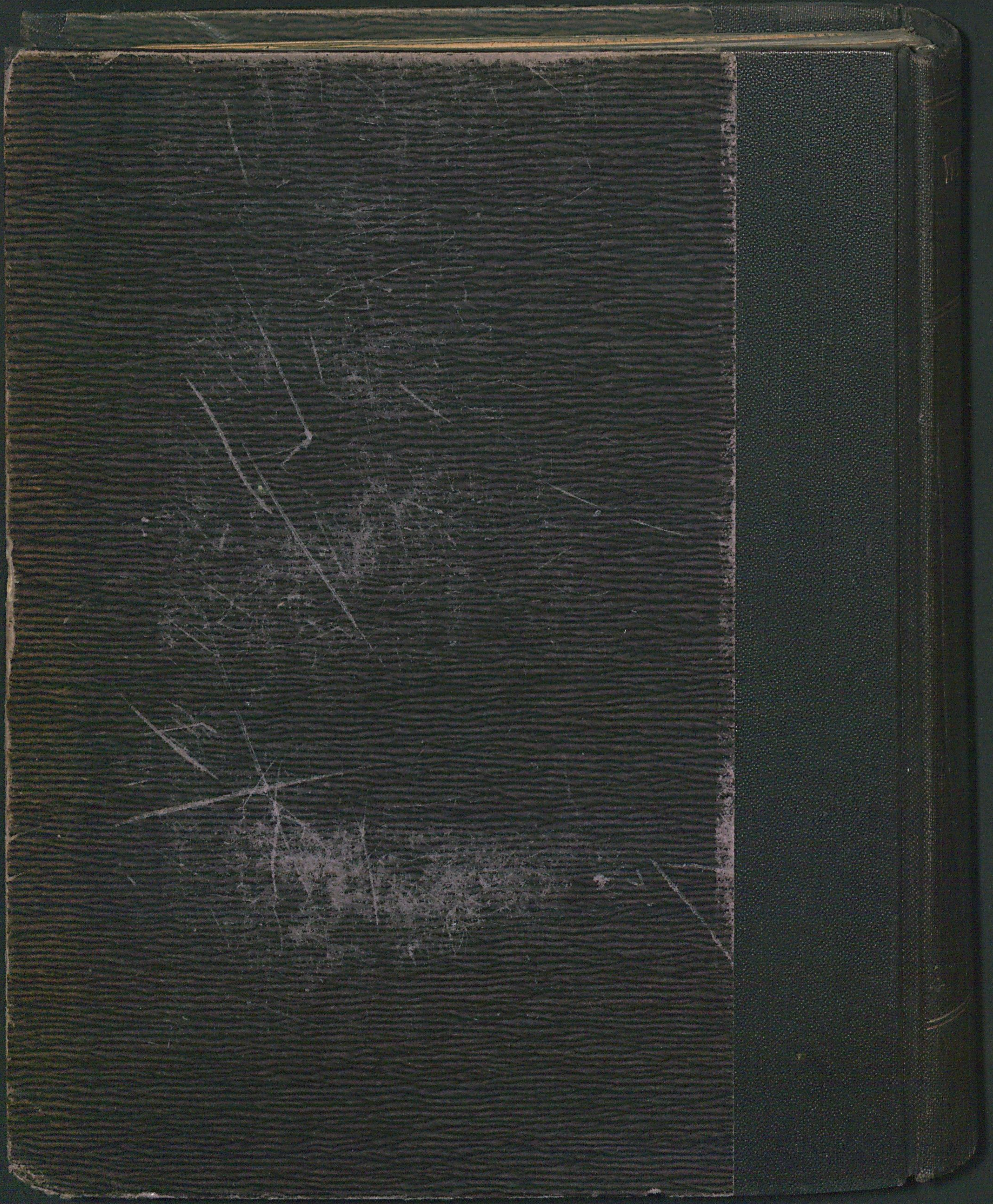
FINIS.

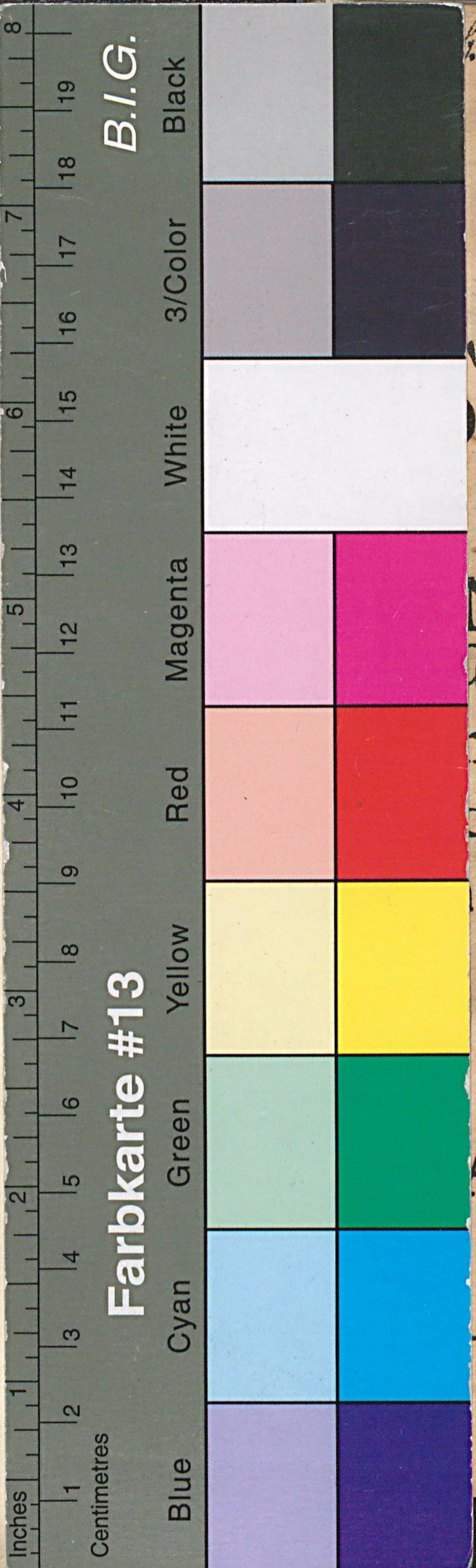

X2615923

VDM

Q.D.B.V.
1677
JURA
INTERDICTI
ALVIANI

PRÆSIDE
N. JO. HENR. BERGERO,
I.D & P.P. Curia Electoralis, Sca-
natûs & Facultatis Juridicæ ut &
dicii Ducalis, quod in Marchio-
atu infer. Lusatia est, Assessore,
Collegii sui p.t. Decano,

D. XXIII. April. MDC LXXVII.
solenniter exhibet

DAVID GOTTLOB SILLIG,
Misnensis.

Autor.

VVITTENBERGÆ, Typis C. FINCELII.

